

Polabská vrba 2026

Motto: Jít do neznáma je lepší než zůstat tam, kde nic není.

Můžeš být někde, kde nic není?
Nic ani lehký tichý dech
Ani naděje v plachých snech
Smích, který slané slzy tají
Vzpomínky na hřích kdysi v máji

Až budu tam, kde už nic nebude
Ani stín utajených chvil
Řeknu jen: Díky Osude
Protože to už bude cíl.

Elegie starého skeptika na Karlově mostě.

Jakoby pouhá kulisa
a přece je to kámen.
Trpytivé vločky pozlátka
odfoukne i tvůj lehký dech.

Dech tichý jako ševel vánku
Co prozradí i ve tmě,
že jsi tu nadosah.
Každý je nadosah.
A všude.
Je spousta hnátů sahačů.
I množství prstů vnikačů.
A voyeurských zorníček.

Pohlédneš vzhůru,
Až tam,
kam mnozí vzlétli,
jako pout'ové balonky.
a v závratí té levitace
hovoří héliovým hlasem:
Jsme tady pro vás.
Pro všechny
i toho posledního!
A je to oběť,
oběť pro vás a vaše syté dny.

Uznejte však:
Ani to kuře zadarmo nehrabe.
A slepé kuře taky zrno najde.
Zrno? To ječné zrno na oku bezdomovce?

Tak nám tu oběť k nohám kladou.
Jako my dvacku do klobouku žebráka pod svatou Luitgardou
Prý oběť.
Ta pro nás vysezená, prdelí vyhřátá.
A tvoje víra klesne ještě níž.
A s ní i sebeúcta.
Když poníženě vysypáváš klobouk,
či futrál na nástroj,
jak houslista na ikonickém mostě.
Projev svůj ponížený dík

Ale tys dohrál
Jak veselý dixieland pod Janem Nepomuckým,
jak loutkový muzikant,
jak rychlomalíř črtající portrét hvězdičky osmé B.

Na chvíli zašimral
tě pocit jakés' víry,
ale pak obzor zase připomněl
všechny ty pozlátkové šajny.

Ach Bože! Ty kulisy!
Až z příliš poctivého kamene
na trapné frašky a plytká dramata,
jež se v nich hrají po staletí.
Poctivý kámen
erodovaný slinami nekonečných žvástů,
krokodýlími slzami
a krví!
Pokaždé však až s křížkem po funuse.
O to však heroičtěji slavenou.

A znovu vpřed!
Za patosem deklamací patetických lhářů,
za novým patosem a naší novou vizí
Vpřed!
Do samého rekta té pravé kultury,
do dezinfikovaného análu nejčistší morálky
do vaginy třikrát predestilované pravdy.

Konečně kompas určil směr!
A hlásné trouby nových zítřků
pak kyretou zářné budoucnosti

z děložní sliznice lidství
vyškrabují zárodky lásky,
vzájemné úcty
i prosté lidskosti.

Ten kámen nahoře!
Nahoře na obzoru,
horký a chladný, jak lože Záhořovo.
Pod mostem Hádes se svojí kocábkou
a bloudivé stíny.
I Eurydika s pihovatou tváří.
I Persefona s bederním pásem minisukně.

I já s obolem pod jazykem
A možná i jiní ještě žijící.

Prozření s křížkem po funuse

Zdálo se, že hrozí pouhá slova

Jak oběšenci zpráchnivělých trámů
Jak vyšumělý šampus na konci banketu
Jak dávné rodičovské kárání
Ten, kdo zná pravá jména slov
Však varoval:
Lidičky s tím já bych si teda nezahrával!

Ale my?
Vesele taháme viselce za paleček
A on pak vyplazuje jazyk
Kostlivcem dekadentně vyzdobíme byt.
Každej tam musí, tak jakýpak s tím štráchy

Zdálo se, že hrozí pouhá slova
Jak oběšenci z dávných let

A když pak slova vzlétla zhmotněná
A krev z nich prudce lila
Nikdo je neuměl vzít zpět

Kde se mlýnky zastaví?

(zpráva z bojiště:....semlel je mlýnek na maso)

Mlýnky melou maso, Zubatá se zlobí
nad vymoženostmi téhle nové doby.
Mlýnky bez výběru melou všechno šmahem,
nit žití má přetrnout ona rázným tahem!

Mlýnek se jen točí, hlava nehlava,
nad námi dnes nikdo kosou nemává.
Nikdo nevybírám, komu došel čas,
semelou nás všechny na jediný ráz

Stará cesta

Další rok zmizel v dálavách
Vzal roha s rancem prostříleným
Jako když hází na zeď hrách
Jako když marně pláčou ženy

Opatrně se šineš v tmách
Chmurami černě oblečený
Abys tam v tichých samotách
Naději hledal kdesi v zemi

Virgule stárí určí pramen
Který jsi poznal jen ty sám
Omšelý bágel shodíš z ramen

Tady jsi ty a svět je tam
Znovu si sedneš na ten kámen
Kde hledával jsi kudy kam.

Epigram na závěr

Dívá se shůry Ionesco
a Becket zírá s ním,
kam Evropa se ubírá
se zrakem planoucím.

Za nimi Breton postává
zří s hubou otevřenou,
jak pod praporem šlechetným
se do záhuby ženou.